

cu acești doi actori, cu Vasile Nițulescu în Iakov (calmul acela amar și înțelept înaintea morții, generoasa viață inutilă, superba discreție a suferinței — cit de bine le-a arătat interpretul !), cu o distribuție aproape ireproșabilă, Radu Penciulescu l-a reînălțat pe Gorki pe cel mai autentic teren contemporan.

Noi, cronicarii de televiziune, moștenim — oamenii sintem ! — o meteahnă a criticii literare — literați sintem ! — și anume aceea de a nu scrie despre emisiunile pentru copii — maturi sintem ! În definitiv, e și greu să citești cărțile pentru copii, cînd sînt atîtea cărți majore de citit sau să urmărești emisiunile cu păpușele și elefanții, cînd sînt atîtea emisiuni adulte de urmărit. Și, la urma urmei, copiii nu citesc cronicile de televiziune, cum nu citesc nici cronicile literare. Atunci, la ce bun ? La nimic.

Doar că, oameni maturi ce ne aflăm, cu școala perfidiei absolută, stăm și ne bucurăm, cu copiii și ca copiii (iertare pentru alăturările urite de silabe, dar o idee precis exprimată merită un mic sacrificiu fonetic), în fața personajelor extraordinare ale lui Walt Disney, ba mai tragem cu coada ochiului și la Felix motanul sau la aventurile lui Marine Boy. Duplicitatea ar fi mers pînă la capăt, dacă într-o bună zi de duminică, prietenul nostru A. (care vizionează în virtutea virstei emisiunile dedicate copiilor), nu ne-ar fi atras atenția asupra a ceea ce se petrece pe ecranul televizorului între orele 9 și 10 dimineața.

Astfel am luat cunoștință de existența unui simpatice cuplu — Alecu și Alec — aflat în plin dialog cu copiii din toată țara, un dialog spontan spiritual, duios, ironic, comprehensiv, colegial. Alecu Popovici și micul său tovarăș de colocvii se descurcă bine printre grămezile de scrisori primite de la corespondenții copii, iar fețele lor binevoitoare și blind-ironice incită parcă la alte valuri epistolare. Și, hop, un reportaj eroic : o fetiță se rătăcește, o elevă o întâlnește vagabondînd pe străzi, o incredințează primului milițian și copilul e readus, astfel, în sinul familiei. Perfect. Absolut normal. Așa ar spune orice om cu o gîndire comună. Televiziunea, însă, face tapaj, scoatește în biografia elevei, în catalogul de note, interoghează profesorii, o pune și pe elevă să spună ceva frumos și înălțător. Astfel că, în loc să prezentăm lucrurile ca pe un simplu fapt divers, firesc și corect, transformăm gestul sincer și spontan al miciei eleve într-un act de bravură cu totul ieșit din comun, tocmai bine ca s-o facem pe mica eroină să se simtă prost cu atîta fanfără în jur, sau, ceea ce ar fi și mai rău, să creadă ea însăși că n-a acționat normal și simplu, ci în virtutea unor însușiri eroice. Așa încep mai toate exagerările : de la lucruri mici... Dar nu e frumos să scrii pentru prima oară despre o emisiune, căutîndu-i cusururile. Prin urmare, vom reveni.

D. Solomon

N o t e

● **ÎN MAREA** sală a Palatului Chaillot, stagiunea obișnuită a T.N.P. s-a scurtat în acest an în mod surprinzător (poate și din pricina iminentei plecări a lui Georges Wilson de la conducerea teatrului creat de Jean Vilar). Sala a fost cedată din aprilie pînă la sfîrșitul anului companiei lui Anne Fargue, pentru opera „rock” *Isus super-star*. Oratoriu, compus de doi autori britanici, Andrew Lloyd Webber și Tim Rice, *Isus super-star* a devenit un mare musical de succes pe teme biblice, demonstrînd că tentația comediei musicale face în continuare ravagii în rîndurile producătorilor de „show-bussiness”.

● **VEDEȚĂ** a muzicii ușoare și a publicității prin mariaj, Sylvie Vartan pregătește o versiune proprie — musical după Alice în Țara Minunilor. Muzica — Eddy Vartan (frate), text — Gilles Thibault, costume Yves Saint Laurent (faimos creator de modă). Ne întrebăm ce rol va juca Johnny Halliday : iepurașul de marie sau plărierul ?

● **REGIZORUL** William Gaskill (oamenii noștri de teatru își amintesc desigur de prezența sa la colocviul I.T.I. din București 1964) semnează la Royal Court direcția de scenă a piesei *Big Wolf* (Marele lup) a dramaturgului german Harold Mueller, deținător al premiului Gerhart Hauptmann pe anul 1965. Montată în 1968 la München, piesa lui Mueller se desfășoară pe fundalul războiului, avînd ca temă adolescența ultragiată de ororile unui carnagiu. În afară de aceasta William Gaskill pregătește, în adaptarea lui John Osborne, o montare a *Heddei Gabler*.

● **UN SPECTACOL** despre crimele „familiei” Manson (uciderea lui Sharon Tate și a industriașului La Bianca) se reprezintă acum la Manhattan Theatre-Club, în direcția lui Robert Siskinger. Montarea e intitulată 22 de ani sau Dezvinovățirea lui Charles Manson, un „rockumentar” despre vinovăția Americii !